

at omtale de sociale Forhold derovre, og det er det, som interesserer det ærede Medlem mest. Jeg er for saa vidt enig med det ærede Medlem, som ogsaa jeg vilde ønske, at Sprogsagen kunde holde op med at blive diskuteret, at man kunde komme til et Resultat og blive enig om, at Dansk skulde læres deroppe, og at man saa kunde give sig endnu mere af med de sociale Spørgsmaal, end man hidtil har gjort; og det skal jeg nu komme til. Men jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret i her uden videre at slaa en Streg over Sprogsagen, thi naar han gør det, er han fuldstændig i Vilderede; og saa er det ikke det ærede Medlem, der benytter Selvstyremændene i dette Spørgsmaal, men det er Selvstyremændene, der benytter det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen til at fremmederes Program; og det synes jeg vil være sørgeligt.

Jeg gaar saa over til de sociale Spørgsmaal, som det ærede Medlem har ofret megen Tid paa at sætte sig ind i, medens han var deroppe. Det drejer sig navnlig om tre Ting, om Fiskeriet og Landbruget og forskellige Love. Lad os nu se med Hensyn til Fiskeriet, hvad det ærede Medlem dér har at sige. Han siger, at det er det „sorteste Kapitel“ i vort Forhold til Færøerne. Det er haarde Ord udtalt af en dansk Rigsdagsmand, som hører til Regeringspartiet, en Rigsdagsmand, som man ikke kan formode vil udslynge disse Ord, uden at han har sat sig godt ind i Forholdene og kan bevise det. Det ærede Medlem kan være vis paa, at han i Fremtiden vil blive en stor Mand i „Tidens Tegn“, som vil sige: Her kan I høre, hvad en dansk Rigsdagsmand har at sige om Administrationen af Færøerne; det ærede Medlem vil have en stor Succes i „Gula Tidende“ i Norge, som vil paaberaabe sig, hvad der er sagt af en dansk Rigsdagsmand, som har undersøgt Forholdene grundigt — og de ved jo ikke noget om, hvad han har misforstaaet —, og det ærede Medlem vil blive brugt i Agitationen mod Danmarks Styre paa Færøerne.

Og hvis det saa endda var sandt, saa fik det at være, skønt det synes mig, at det er et daarligt Menneske, som vil være med til at besudle sit Fædreland; men hvis det var sandt, kunde det jo endda passere. Men lad os nu se, hvad det er, det ærede Medlem udtaler. Han siger Folketingstidendens Spalte 536: „Fiskerne staar i et fuldkomment Slaveforhold, et fuldkomment Afhængighedsforhold til Købmændene. Fiskerne er Blomsten af den færøske Befolkning“. Det ærede Medlem siger, at Fiskerne

er Blomsten af den færøske Befolkning, og det er sandt; men han siger i Forvejen, at de staar i et fuldkomment Slaveforhold og Afhængighedsforhold til Købmændene. Det er den Maade, hvorpaa man beskriver Blomsten deroppe. Jeg tør sætte mit Kendskab til de færøske Forhold lig med det ærede Medlems, mindst, og jeg tør sige, at de færøske Fiskere ikke er Slaver. Jeg har ikke truffet mere fribaarne Folk end de færøske Fiskere overalt paa Øerne; saaledes er Situationen.

Det ærede Medlem siger, at Grunden til, at dette Forhold kan bestaa, er, at der mangler Socialisme deroppe. Det skal jeg komme tilbage til. Men hvorpaa støtter nu det ærede Medlem sin Paastand om dette Slaveforhold? Han støtter den paa tre Argumenter. Det første er, at naar Fiskerne gaar ud at fiske i Kutterne og kommer hjem igen, raader de ikke over den fangede Fisk, det gør Købmanden, og det ærede Medlem føjer oven i Købet til, at han i „Berlingske Tidende“ har set nogen sige det modsatte, men det kan man kun sige, naar man ikke kender noget til Forholdene. Jeg vil tværtimod sige: De Udtryk, det ærede Medlem her har brugt, kan man kun bruge, naar man ikke kender noget til Forholdene, det er den mildeste Maade, jeg kan udtrykke mig paa; hvis det ærede Medlem kender noget til Forholdene og bruger de Udtryk, er det bevist urigtigt.

Spørgsmaalet er altsaa: Ejer Købmændene Fiskene? Nej, de Fisk, der kommer ind, ejes for den Parts Vedkommende, som tilkommer Fiskerne, af Fiskerne; de kan altsaa sælge dem, til hvem de vil, de behøver aldeles ikke at sælge dem til den Købmand, som ejer det Fiskerskib, de er ude med. Det ærede Medlem siger, at det kan man sige i Teorien, men at saadan er det ikke i Praksis; en Fisker kan ikke sige: Jeg sælger min Fisk til den Mand, og en anden: Jeg sælger min Fisk til den Mand, og en tredje: Jeg sælger til den Mand; det kan man ikke sige, siger det ærede Medlem, saa meget mindre som Fiskene, de sejler med, tilhører en bestemt Købmand. Det maa være af fuldstændig Uvidenhed, det ærede Medlem taler saadan; thi i de forskellige Kontrakter indeholdes Regler om, hvorledes Fiskernes Andel skal sælges — der er ikke Tale om enkelte Fiskere, der er Tale om Majoriteten af Fiskere, saa det er ikke, som det ærede Medlem siger, den enkelte Fisker. Det ærede Medlem kan sige, at der er Tilfælde, hvor Købmændene har taget Fi-